

Sygn. akt I PK 146/11

POSTANOWIENIE

Dnia 7 lutego 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Bogusław Cudowski

w sprawie z powództwa A. T.
przeciwko Zakładowi Wodociągów i Kanalizacji Spółce z o. o.
o przywrócenie do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 7 lutego 2012 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych
z dnia 26 maja 2011 r.,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Powód wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego z 20 czerwca 2011 r. Zarzucono naruszenie art. 52 § 1 pkt 1 k.p., art. 265 k.p., art. 378 § 1 k.p.c. Jako okoliczność uzasadniająca przyjęcie skargi do rozpoznania wskazano na wystąpienie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, które sformułowano w formie pytania: „czy wprowadzenie pracownika w błąd przez osobę zajmującą nadrzędne wobec niego stanowisko służbowe co do istnienia wewnętrznego trybu odwołania od rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika może być podstawą do uznania braku winy pracownika w złożeniu do Sądu żądania o przywrócenie go do pracy i tym samym podstawą do przywrócenia terminu w tej kwestii?”.

Sąd Najwyższy zaważył, co następuje:

Skarga kasacyjna, spełniająca wymagania z art. 398⁴ k.p.c. podlega dalszej kontroli w postaci tzw. przedsądu (postanowienie SN z 13 listopada 2008 r., II UK 228/08, LEX nr 564794). Na tym etapie ustala się przede wszystkim, czy zachodzą okoliczności uzasadniające przyjęcie skargi do rozpoznania, co ma umożliwić wybór jedynie takich spraw, które powinny zostać rozpoznane przez organ najwyższego szczebla sądownictwa ze względu na interes publiczny (postanowienie SN z 29 stycznia 2011 r., I UK 295/10, niepubl.). Podstawowym celem postępowania kasacyjnego jest bowiem ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa i jurysprudencji (postanowienie SN z 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000, nr 7-8, poz. 147).

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawiera argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Skarga nie zawierała żadnej z przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Przedstawione przez skarżącego rzekome zagadnienie prawne oparte jest na fałszywym założeniu, że skarżący dopełnił wszelkich starań w dbaniu o swoje interesy, a jedynie informacja dyrektora W. D. 11 sierpnia 2010 r. spowodowała przekroczenie terminu z art. 264 k.p., tym samym niwecząc możliwość dochodzenia roszczeń pracowniczych. Nie sposób zgodzić się z takim stanowiskiem skarżącego. Trafnie zresztą zwrócił na to uwagę już Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, podnosząc, że udzielenie pouczenia 11 sierpnia 2011 r. nie miało znaczenia dla oceny winy powoda w niedochowaniu terminu do wniesienia

odwołania. Gdyby powód wykazał się starannością w trosce o własne interesy i odbierał należycie doręczaną mu korespondencję znalazłby oświadczenie pracodawcy o rozwiązaniu z nim stosunku pracy w trybie natychmiastowym i prawidłową procedurę jego zaskarżenia.

W tym kontekście, przedstawione w skardze zagadnienie nie ma znaczenia dla rozpoznawanej sprawy. Sąd Najwyższy nie przyjmuje skargi kasacyjnej do rozpoznania, w której jako przyczynę przyjęcia przedstawia się zagadnienie prawne, którego wyjaśnienie nie miałyby znaczenia dla rozpoznania podstaw skargi (postanowienie SN 3 listopada 2010 r., III UK 56/10, niepubl.). Rozważanie zagadnień teoretycznych, jeżeli nie jest to niezbędne do wykładni przepisu, który ma zastosowanie w rozpoznawanej sprawie, nie należy do zadań Sądu Najwyższego rozstrzygającego przedstawione zagadnienie (postanowienie SN z 12 sierpnia 2009 r., II PZP 8/09, niepubl.).

Z akt sprawy wynika, że odpowiedź na skargę kasacyjną została złożona po terminie.

Z tych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzeczono jak w sentencji postanowienia.